

KAJĄCY SIĘ (5) *part praes act*

się (3), sie (2).

a jasne.

sg m N kający się (1) [może *part praes act* av od **KAJAĆ SIĘ**]. ◊ G kając(e)go się (1). ◊ D kając(e)mu się (1). ◊ pl D kającym się (2).

Sł stp s.v. *kajać (się)*, Cn brak, Linde XVI w. s.v. *kajać się*.

1. Wyrażający żal, skruchę (5) :

Wyrażenie: »kający się grzechow« (1): Iż temu/ który prawdziwie káiący się grzechow swoich/ onych odpuszczenia/ przez żywą wiarę dołtępuią. *NiemObr* 146.

Szereg: »kający się a pokutujący« (1): Modlitwá ofobliwa káiącego się á pokutującego człowieka *Leop Ps* 129 arg.

a. W funkcji rzeczownika (3) : Káiącemu się odpuszczać. *WujNT* Xxxxx3v.

Wyrażenie: »kający się grzechow« [szyk 1 : 1] (2): Bo Chrifus nie ieft pożyteczen/ iedno wierzącym/ y grzechow się káiącym etc. *CzechRozm* 265; *NiemObr* 38.

2. [Litujący się, wybaczący:

kający się czego: bo dobrotliwy y miłosierny ieft [Bóg]/ cíerpliwy/ y mnogiégo miłosierdzia/ y łácnny do vbłágania nád złością/ y káiący się złego [*praestabilis super malitia*]. *WujBib Ioel* 2/13 (*Linde* s.v. *kajać się*).

kający się nad czym: Boć [Bóg] ieft dobrotliwy y miłosierny [...]/ y káiący się nád złością. *Leop Ioel* 2/13 (*Linde* s.v. *kajać się*).]

Cf **KAJAĆ SIĘ**, **KAJĄCY**